

Irène Némirovsky

SANG CALENTA

Traducció d'Anna Casassas

Text fixat per Olivier Philipponnat i Patrick Lienhardt

V I E N A
E D I C I O N S

Bevíem un ponx lleuger, a la moda de la meva joventut. Sèiem davant del foc, els meus cosins Érard, els nens i jo. Era un vespre de tardor, absolutament roig sobre els camps llaurats amarats de pluja; la posta flamejant prometia una ventada per a l'endemà; els corbs xisclaven. En aquesta gran casa gelada l'aire bufa de totes bandes amb el gust aspre i afruitat que té en aquesta estació. La meva cosina Hélène i la seva filla, Colette, tremolaven sota els xals de caixmir, de la meva mare, que els havia deixat jo. Com sempre que venen a veure'm, em preguntaven com m'ho faig per viure en aquest catau, i la Colette, que està a punt de casar-se, em cantava les gràcies del Molí Nou, on viurà d'ara endavant, «on espero veure-us sovint, cosí Silvio», deia. Em mirava amb compassió. Soc vell, pobre, soc solter; m'amago en un casinyot de pagès al fons del bosc. Tothom sap que he viatjat, que m'he cruspit l'herència; com a fill pròdig, quan vaig tornar

al poble on vaig néixer, fins i tot el vedell gras s'havia mort de vell després d'haver-me esperat molt de temps en va. Els meus cosins Érarard, comparant mentalment la seva realitat i la meva, sens dubte em perdonaven tots els diners que els havia demanat en préstec i que no els havia tornat, i repetien amb la Colette:

—Aquí viviu com un salvatge, amic. Quan la nena estigui instal·lada haureu d'anar a passar l'estiu a casa seva.

Tanmateix, tinc bons moments, encara que ells no s'ho imaginin. Avui estic sol; ha caigut la primera nevada. Aquesta regió, al centre de França, és salvatge i rica alhora. Cadascú viu a casa seva, a les seves terres, es malfia del veí, recull el seu blat, compta els seus cèntims i no es preocupa de res més. No hi ha castells, no es fan visites. Aquí regna una burgesia encara molt propera al poble, que tot just n'acaba de sortir, de sang rica i aficionada a tots els béns de la terra. La meva família estén per tota la província una gran xarxa d'Érarard, de Chapelin, de Benoît, de Montrifaut; són pagesos rics, notaris, funcionaris, terratinents; tenen casalots opulents,

aïllats, construïts lluny del poble, defensats per grans portals esquerps, amb pany i forrellat, com portes de presó, precedits per jardins planers, gairebé sense flors: només verdura i arbres fruiters podats en cordó per tal que donin més. Els salons són plens a vessar de mobles i sempre estan tancats; viuen a la cuina per no haver d'encendre les llars. No em refeixo pas a en François i l'Hélène Énard, és clar; no conec cap casa tan agradable ni tan acollidora, cap de més íntima, més riallera ni més càlida. Malgrat tot, per mi no hi ha res com un vespre com el d'avui: la solitud és total; la minyona, que dorm al poble, acaba de tancar les gallines i se'n torna a casa seva. Sento el soroll dels esclòps pel camí. Per mi, la pipa, el gos entre les cames, el soroll dels ratolins a les golfes, el foc que xiula, ni diaris, ni llibres, una ampolla de vi de Juliéna que es va escalfant arran dels capfoguers.